

[Jytte Andersen]

holdsvis private vikarbureauer og arbejdsformidlingen.

Svar (22/4 92):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Det er ikke muligt umiddelbart at tilvejebringe oplysninger om centraladministrationens samlede anvendelse af vikarer anvist af hhv. private vikarbureauer og arbejdsformidlingen.

Udgifter afholdt til vikarer har ingen selvstændig og autoriseret regnskabskonto i det statslige regnskabssystem, hvorfor der ikke herfra kan foretages udtræk af de ønskede oplysninger.

En endegyldig besvarelse af spørgsmålet forudsætter derfor en rundspørge til ministerierne, hvorved omfanget af afholdte udgifter til vikarer i hver enkelt styrelse og institution søges kortlagt. En sådan undersøgelse vil være meget ressourcekrævende og kan ikke foretages inden for rammerne af svarfristen.

Spm. nr. S 726

Til *arbejdsministeren* (7/4 92) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 591 af 10. marts 1992 uddybe, på hvilket grundlag følgende udsagn hviler: »At denne praksis skulle give arbejdsformidlingen ulige konkurrencevilkår, har jeg svært ved at se. Argumentationen om, at statslige enheder skulle have et særligt incitament til at anvende øvrige driftsbevillinger frem for lønsumsbevillinger, mener jeg ikke har generel gyldighed?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger fra HK/Stat er der flere eksempler på, at en tidligere ansat løbende anvendes som vikar henvist fra et privat vikarbureau til en betydelig højere timeomkostning end den tidligere aflønning. Der henvises til det netop udkomne fagblad HK/Stat nr. 4/92 med artiklen »Millionregning for sparekrav«.

Svar (21/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg vil ikke afvise, at det i visse situationer kan være en fordel for offentlige institutioner at leje midlertidig arbejdskraft. Fordelen består i, at man undgår at skulle foretage en formel ansættelse, og at man kan kontere vikarudgiften som øvrig driftsudgift.

I den forbindelse skal jeg understrege, at når institutionerne ved brug af vikarer fra private udlejningsbureauer posterer udgifterne hertil under kontoen køb af fremmede tjenesteydelser, er det en praksis, der er helt i overensstemmelse med reglerne. Der er altså ikke som påstået i bilaget til spørgsmålet (artiklen fra HK/Stat nr. 4/92) tale om kreativ bogføring.

Fordelene ved at kunne kontere sine udgifter til vikarforbrug på en øvrig driftskonto modsvares imidlertid af, at den samlede udgift ved at leje arbejdskraft via et privat vikarbureau langt overstiger den udgift, der er forbundet med at ansætte en vikar anvist fra arbejdsformidlingen.

Derfor mener jeg ikke, man kan tale om ulige konkurrencevilkår mellem arbejdsformidlingen og de private vikarudlejningsbureauer.

Jeg mener således ikke, at en stram lønsumsstyring kan begrunde, at den enkelte statsinstitution vil leje arbejdskraft, der er væsentlig dyrere end den, der anvises via arbejdsformidlingen.

Når jeg tvivler herpå, hænger det blandt andet sammen med, at der rent faktisk på tillægsbevillingslovforslaget for 1991 kan konstateres lønsumsopsparing inden for samtlige ministerområder.

Afslutningsvis vil jeg også nævne, at med liberaliseringen af arbejdsformidlingsvirksomhed, som gør det muligt også for private at drive vikarbureauvirksomhed, giver det ikke mig anledning til bekymring, at der kan gives endog flere eksempler på, at statslige virksomheder ved vikarjob benytter sig af private vikarbureauer frem for af arbejdsformidlingen.

Spm. nr. S 727

Til *justitsministeren* (7/4 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Kan ministeren bekræfte som refereret i Ny Dag den 6. april 1992, om der er indgået hemmelig aftale med EF-kommissær Martin Bangemann om en ophævelse af grænsekontrollen mellem Tyskland og Danmark med ikrafttræden den 1. januar 1993?«